

domsfrihed, og Legen, der legedes, var den gode gamle nationale og højst uskyldige „Saltebrød“. En Student havde netop anbragt sig under et Træ med sin hvide Hue for Ansigtet og var begyndt at tælle, mens de andre listede afsted over Plæner og Gange for at skjule sig bag Buskene. Gennem den aabne Havedør saaes et halvt afdækket Familjebord og omkring dette et Par ældre, tobaksrygende Herrer — den ene med Kalot — som fuldstændigjorde Indtrykket af borgerlig Jævnhed og Hygge. Derindefra lød ogsaa den Musik, der havde standset ham — tynde, sprukne Klavertoner fra et af den Slags bedagede Instrumenter, som hans Søster Signe havde spillet paa derhjemme i Præstegaarden, og som han aldrig kunde høre uden at blive bevæget.

To unge Piger kom gaaende med hinanden om Livet ude fra Gaardspladsen bagved Villaen. De anbragte sig paa Trappen udenfor Havedøren, hvor de i en sværmerisk Stilling gav sig til at betragte Stjernehimlen. Nogle forpustede Damer, der havde været med i Legen, satte sig hos dem, og efterhaanden dannede der sig en Klynge af hvidklædte Skikkelser, der kiggede op paa Himlen, mens de viftede sig med deres Lommetørklæder.

„Bare der vilde falde et Stjernes kud!“ sagde En.

„Hvad vilde du saa ønske?“ spurgte en anden.

„Det siger jeg ikke for alt i Verden!“

„Vil De heller ikke betro det til mig, Frk. Jensen?“ spurgte Studenten, der sammen med nogle andre Herrer havde slaet sig ned paa en Græsplæne overfor Gruppen.

„Jeg veed ikke — aa jo forresten — dersom De vil love mig ikke at sige det til noget Menneske.“

„Det sværger jeg!“ udraabte han og lagde sin